

NEDERLANDSE EDITIE

NOW
YOU'RE
MINE

POSSESSING HER #2

MORGAN BRIDGES

HOOFDSTUK I

CALISTA

Ik kan dit niet.

De emotionele pijn van Haydens verraad snijdt door me heen, waardoor mijn lichaam trilt en de parels in mijn hand tegen elkaar tikken. Het kleine geluid klinkt als het slaan van een drum. Of is dat mijn hart? Ik zou zweren dat het ophield met kloppen toen hij het penthouse binnenkwam.

En eruitzag alsof hij me wanhopig graag aan wilde raken.

Ik haal diep adem om mezelf moed in te praten en hef mijn kin. Als ik hem nu niet confronteer, doe ik het nooit.

‘Waar heb je deze vandaan, Hayden?’ herhaal ik de vraag die ik een moment geleden stelde, mijn stem nog steeds trillend, maar mijn vastberadenheid staat vast. ‘Ik moet het weten.’

Hij houdt mijn blik vast, de afstandelijkheid in zijn ogen snijdt me diep. ‘Dat weet je al.’

Ik schud mijn hoofd, ofwel in ontkenning of als antwoord, dat weet ik niet zeker. ‘Nee, wat ik heb, is een vermoeden dat bevestigd moet worden.’

‘Wat wil je dat ik zeg, Calista?’

Het gebruik van mijn volledige naam doet me ineenkrimpen. Ik dwing mijn gezicht in de plooi en bal de parels in mijn hand terwijl ik mijn hand op mijn heup plaats. ‘De waarheid. Dat is het enige wat ik van je wil.’

‘Je weet niet wat je wilt.’ Hij wendt zijn blik af, iets wat hij zelden doet, en het toont zijn onzekerheid. ‘En het maakt niet uit totdat ik weet wie er achter jouw aanval zit.’

Van de ene seconde op de andere verandert mijn pijn in woede. ‘Wát?’

Hayden vestigt zijn aandacht op mij, en de zware intensiteit van zijn blik voelt als een onzichtbare druk, die me ertoe dwingt mijn schouders te laten zakken. De onuitgesproken gedachten die door zijn hoofd gaan, zijn luid in de stilte en ik wilde bijna dat ik hem niet had geconfronteerd.

‘Laat maar,’ zegt hij terwijl hij in de brug van zijn neus knijpt. ‘Jou veilig houden is het enige wat belangrijk is.’

‘Hoe kan ik veilig zijn bij jou als jij degene bent die me stalkt?’

‘Ik deed het om je te beschermen. Of je dat nu wilt accepteren of niet, is jouw keuze.’

Ik snuif. ‘Leg me dan verdomme uit hoe je me beschermde door me de stuipen op het lijf te jagen.’

‘Taalgebruik, Cal –’

‘Fuck taalgebruik en fuck die vage antwoorden,’ zeg ik, nog net niet schreeuwend. ‘Vertel me hoe je het kan rechtvaardigen om in te breken in mijn appartement, mijn spullen te stelen, en dan het fucking lef te hebben om te zeggen dat het voor mijn eigen bestwil was.’

Haydens blik flitst even voordat hij me bij de schouders grijpt en naar zich toe trekt. ‘Besef je niet hoe kwetsbaar je was toen je ‘s nachts door de stad liep? Weet je wat er had

kunnen gebeuren als ik er niet was geweest om over je te waken? Of is dat een waarheid die je liever niet erkent?’

Ik duw tegen zijn borst. Het is net zo effectief als een berg proberen weg te duwen, en ik laat mijn armen verslagen zakken, nog steeds de parels vasthoudend. ‘Ik had geen keuze. Maar het is vast makkelijk oordelen vanaf je penthouse. Je kunt zeggen wat je wilt, maar ik geloof niet dat mijn veiligheid het enige probleem is.’

Hij buigt zijn hoofd totdat onze gezichten op een paar centimeter van elkaar zijn, onze ademhaling vermengt zich. ‘Ik wilde je neuken,’ zegt hij, zijn stem rauw en diep. ‘Ik wilde je meer dan ik ooit een vrouw heb gewild. Ik brak in je appartement in en nam je ketting om te voorkomen dat ik je lichaam zou nemen. Dus ja, ik wilde je beschermen tegen de wereld, maar ook tegen mezelf en wat ik met je zou doen.’

‘En nu je me geneukt hebt? Is je obsessie weg?’

Hij laat een spottende lach horen die mijn huid doet tintelen. ‘Weg? O nee, mijn lieve kleine vogel, mijn obsessie met jou is alleen maar erger geworden.’

Zijn woorden laten mijn hart op hol slaan alsof ik een adrenaline-injectie heb gekregen. Het idee van Hayden die als een gestoorde lijfwacht over me waakt, maakt plaats voor een kloppend gevoel aan mijn slapen, zo intens dat ik mijn tanden op elkaar klem en diep ademhaal. Met mijn hele lichaam gespannen, behalve het op en neer gaan van mijn borst, sta ik daar, overweldigd door één ding.

Door Haydens verlangen naar mij. En mijn angst voor hem.

Ik denk niet dat hij me fysiek pijn zou doen. Wat me bang maakt, is de diepte en intensiteit van zijn toewijding. Heb ik het in me om deze kant van hem te omarmen? Wil ik dat überhaupt wel?

‘Was je ooit van plan om het me te vertellen?’ fluister ik.

‘Nee.’

De waarheid van zijn antwoord voelt als een klap in mijn gezicht, en ik deins achteruit in zijn greep. ‘Hoe kan ik je vertrouwen als ik weet dat je tegen me zult liegen?’

‘Ik zal liegen, bedriegen, stelen en doden als dat is wat nodig is om jou bij me te houden. Jij bent het enige dat telt voor mij.’

‘Zelfs als ik je erom haat?’

Hij grimast bij die vraag, alsof hij een kogel in zijn borst krijgt. ‘Je mag me nu haten, maar niet voor altijd.’

‘Dat kun je niet controleren, Hayden.’

‘Klopt,’ zegt hij tussen opeengeklemd tanden. ‘Maar ik kan wel alle andere dingen controleren.’

Ik wend mijn blik af, wil niet dat hij de pijn ziet die ongetwijfeld in mijn ogen te lezen is. Deze man heeft toegegeven dat hij me wilde bezitten, en ik ben gevluucht. Heb ik de kracht om het nog eens te proberen? Maakt het iets uit als mijn kansen op succes minimaal zijn en een deel van me niet eens weg wil?

Ik heb nooit begrepen hoe je tegelijkertijd van iemand kunt houden en hem kunt haten, maar Hayden heeft me dat nu duidelijk gemaakt.

‘Laat me los,’ zeg ik, mijn stem kalm ondanks mijn innerlijke onrust.

Hayden plaatst zijn wijsvinger onder mijn kin om mijn hoofd op te tillen. ‘Nooit.’

Ik staar naar hem, zonder de moeite te nemen mijn woede te verbergen. ‘Ik wil niet dat je me nu aanraakt.’

‘Juffrouw Green, ik zou willen dat je me probeerde te stoppen.’

De zinloosheid van mijn situatie stijgt op als stoom en verwarmt me helemaal. Ik probeer uit zijn greep te komen,

maar zijn grip is te sterk, wat me nog meer frustreert. In een laatste wanhopige poging om los te komen, gooi ik de parels naar hem. De iriserende bolletjes raken zijn gezicht en borst, stuiteren weg en kletteren op de vloer.

Hij laat me los. Ik pers mijn lippen op elkaar om mijn mond niet open te laten vallen. Ik kan niet geloven dat dit werkte. Nu zijn handen niet meer op me rusten, worden mijn gedachten helderder en kan ik deze verknipte situatie beter overzien.

‘Hayden, ik geef om je, meer dan ik nu wil toegeven.’ Wanneer hij een wenkbrauw optrekt in afkeuring, voel ik een knoop in mijn maag. ‘Maar je moet het vanuit mijn perspectief bekijken. Hoe zou jij het vinden als iemand je vertrouwen schendt en je privacy binnendringt?’

‘Alles draait om motivatie. Als een moeder iemand vermoordt omdat hij haar kind heeft pijn gedaan, zou je haar dan veroordelen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat is anders, want zij deed degene van wie ze hield geen pijn.’

Hij verstijft.

‘Of je het wilt toegeven of niet, je hebt me pijn gedaan met je acties. Ik heb tijd nodig om...’

‘Om wat?’ vraagt hij, de woorden scherp.

‘Om uit te zoeken of ik hier overheen kan komen.’

Hayden grijnst, en de spottende uitdrukking doet de haartjes op mijn armen overeind staan. ‘En als dat niet lukt?’

‘Ik... ik weet het niet.’

‘Laat me iets duidelijk maken, juffrouw Green. Dat is geen optie.’ Hij leunt naar voren en plaatst zijn lippen bij mijn oor. ‘Je kunt rennen, maar ik zal je áltijd achtervolgen.’

Ik doe een stap achteruit en hij tilt zijn hoofd op. Zijn blik volgt elke beweging die ik maak terwijl ik mijn armen over elkaar sla. De actie is niets meer dan een poging om een

barrière tussen ons te creëren, maar ik heb op welke manier dan ook afstand van hem nodig.

‘Je kunt me fysiek achterna komen, maar hier?’ zeg ik en wijs op de zijkant van mijn hoofd. ‘Dit is een plek waar je me niet kunt volgen, wat je ook doet.’

Hij fronst, zijn zelfverzekerde houding verdwijnt. Het blauw in zijn ogen glinstert van onzekerheid en iets dat ik nog nooit eerder heb gezien: angst. Het steekt in me, barst door de façade van moed waar ik me mee probeer te beschermen.

‘Hayden,’ zeg ik, worstelend om mijn stem streng te houden, ‘er is niets meer om over te praten. We zitten in een impasse.’

Hij beweegt niet, niet eens om te erkennen wat ik heb gezegd. Of misschien doet hij dat expres om te laten zien dat hij het er niet mee eens is.

‘Ik ga naar bed,’ zeg ik.

‘Maar je hebt nog niet gegeten.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik kan niet eten als ik overstuur ben.’

“Overstuur” is misschien wel het understatement van het jaar. Mijn hoofd is zo verward dat ik niet weet of ik eten kan kauwen en doorslikken zonder te stikken. En gezien de chaos in mijn gedachten, betwijfel ik of ik vannacht zal slapen.

‘Je gaat eten, zelfs als ik je moet voeden,’ zegt hij, met een toon die geen tegenspraak duldt. ‘Nu kun je ofwel zelf naar de keuken lopen, of ik draag je erheen, maar hoe dan ook, je gaat.’

Rechtvaardige verontwaardiging doet me mijn kin optillen met een sierlijk snuifje. ‘Prima.’

Ik wacht niet op hem. Mijn blote voeten zakken weg in het zachte tapijt bij elke stap, totdat ik de koude tegels van de keuken bereik. De plotselinge verandering in temperatuur

onder mijn voetzolen bezorgt me een rilling, maar niet zo erg als de dreigende man die me volgt. Hoewel ik hem niet hoor lopen, voel ik zijn aanwezigheid.

Dat doe ik altijd.

‘Waar heb je vanavond zin in?’ vraagt hij.

Nadat ik me heb omgedraaid om hem aan te kijken, schud ik mijn hoofd. ‘Het maakt niet uit wat je me geeft, ik zal er toch niet van genieten.’

‘Juffrouw Green, je geniet van álles wat ik in dat mooie mondje stop.’ Wanneer ik mijn lippen op elkaar pers, schenkt hij me een spottende grijns. ‘Ga zitten.’

Mijn trots, al gekwetst door zijn leugens, verzet zich tegen zijn bevel. Ik sla mijn armen over elkaar en kijk hem strak aan. Hij vernauwt zijn ogen tot smalle spleetjes.

‘Ga. Zitten.’

Ik blijf hem aankijken, terwijl ik smeeek dat mijn innerlijke kracht standhoudt. Toegeven is geen optie. Niet als deze man me op zoveel manieren in zijn bezit heeft genomen.

Hij is bij me voordat ik het besef, zo snel dat mijn brein het niet kan verwerken. Ik laat een gillette ontsnappen als ik zijn handen om mijn middel voel. Hij tilt me op het kookeiland, zijn vingertoppen drukken stevig in de stof van mijn spijkerbroek. Ik koos ervoor om die en een eenvoudige blouse te dragen in plaats van Haydens kleren. Zodra ik de parels in zijn jaszak vond, kon ik die jas niet snel genoeg uittrekken.

Ik werp hem een boze blik toe, niet in staat om mijn ademhaling onder controle te houden terwijl de frustratie door me heen raast. Mijn borstkas rijst en daalt hevig bij elke ademhaling, en zijn blik zakt naar het stukje décolleté dat mijn top laat zien. Ik weersta de drang om de halslijn omhoog te trekken.

‘Mijn ogen zijn hier.’

Zijn lippen trekken even. ‘Ik ga me niet verontschuldigen.’

‘Wat ben je dan van plan?’

‘Zorgen dat je blijft zitten.’

Ik zucht geïrriteerd. ‘Ik ga nergens heen.’

‘Het is goed om te horen dat je het onvermijdelijke accepteert,’ zegt hij, ‘want nu ben je van mij.’

Een leven zonder haar is geen optie.
Niet voor mij, en ook niet voor haar.

De Beschermer

Ze is in gevaar.
Alleen al die gedachte drijft me tot waanzin.
Ik zal alles doen om haar veilig te houden...
Ook acties waar zij het niet mee eens is.
Als ze dacht dat haar stalken erg was, dan staat Calista nog
wat te wachten.

De Gevangene

Hayden is gestoord.
En ik hou van hem.
Waar ik niet van hou, zijn zijn beschermingsmethodes.
Maar hoe gevaarlijker de situatie wordt,
hoe dichter ik bij hem kom...
En de geheimen die hij voor me verborgen houdt.
Al snel weet ik niet meer wie het grootste risico vormt:
de schurk die me wil vermoorden of degene in mijn bed...

ISBN 978-94-6440-674-0

9 789464 406740 >

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING